

ντέφι

5

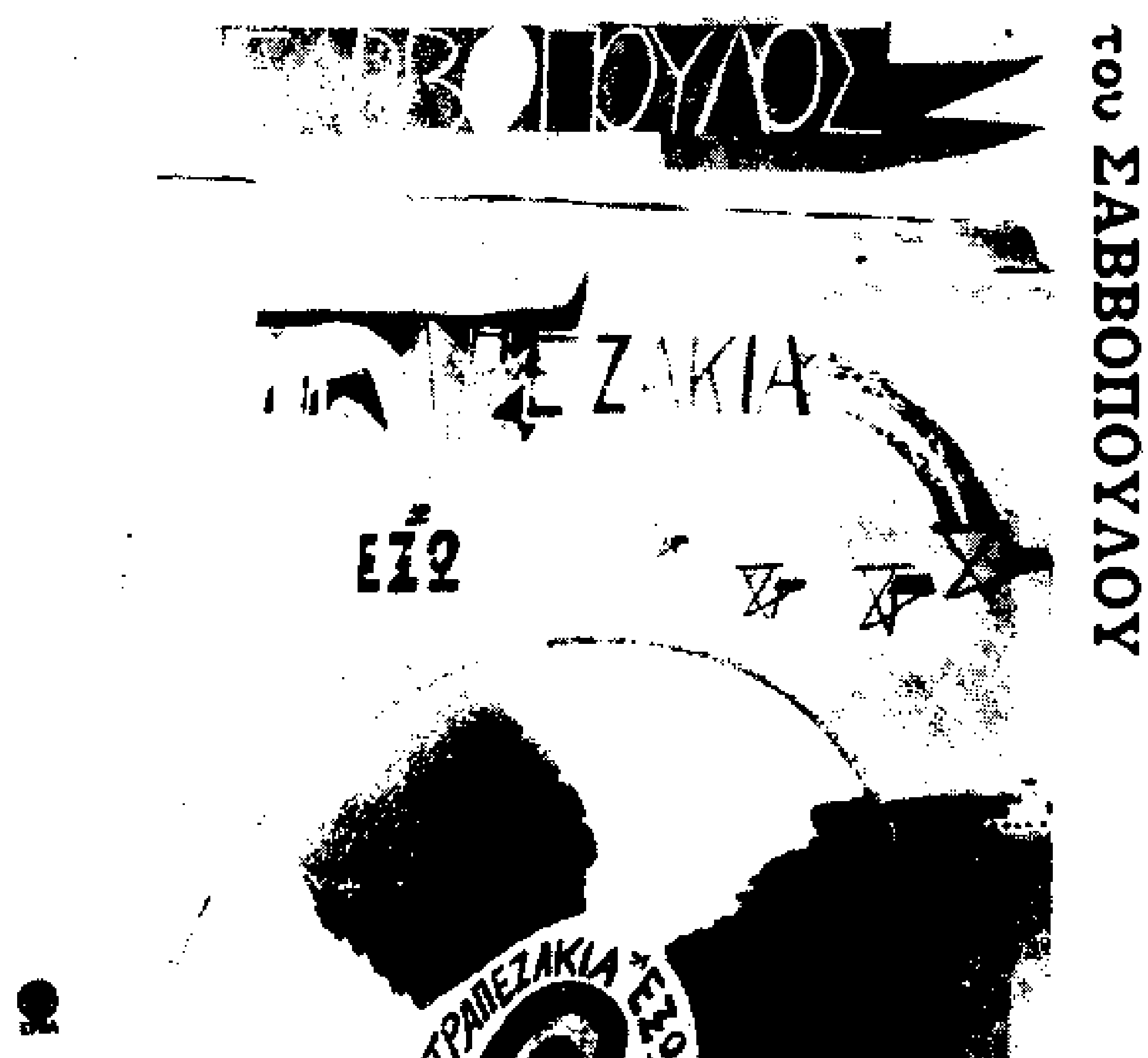
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΚΑΖΑΝΤΣΙΔΗΣ
ΣΤΙΕΣΙΑ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΟΙ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΣΤΗ ΛΥΡΑ

ΒΓΗΚΑΝ ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ ΕΞΩ

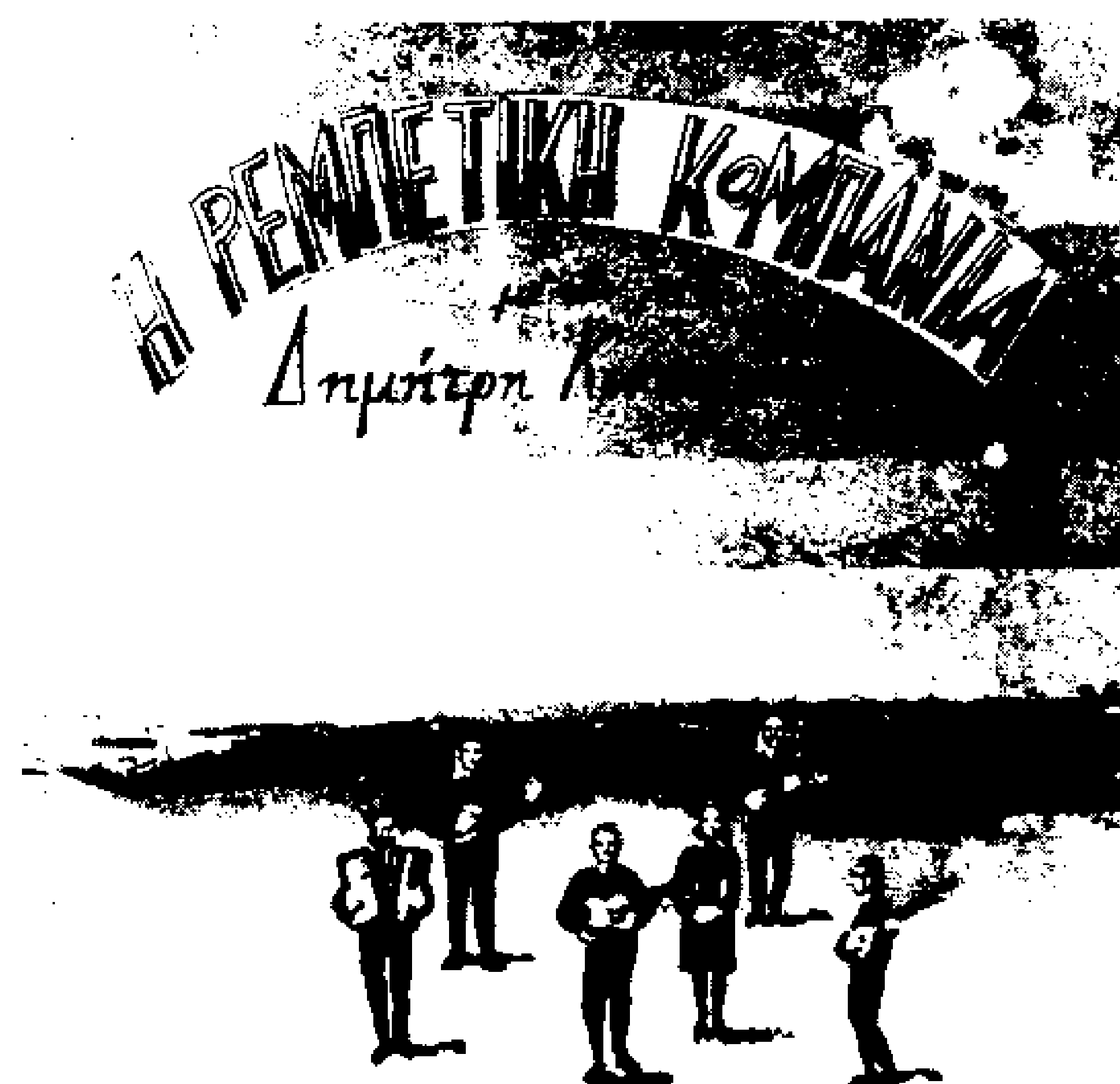

ΑΠΟ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΓΛΥΚΕΡΙΑ

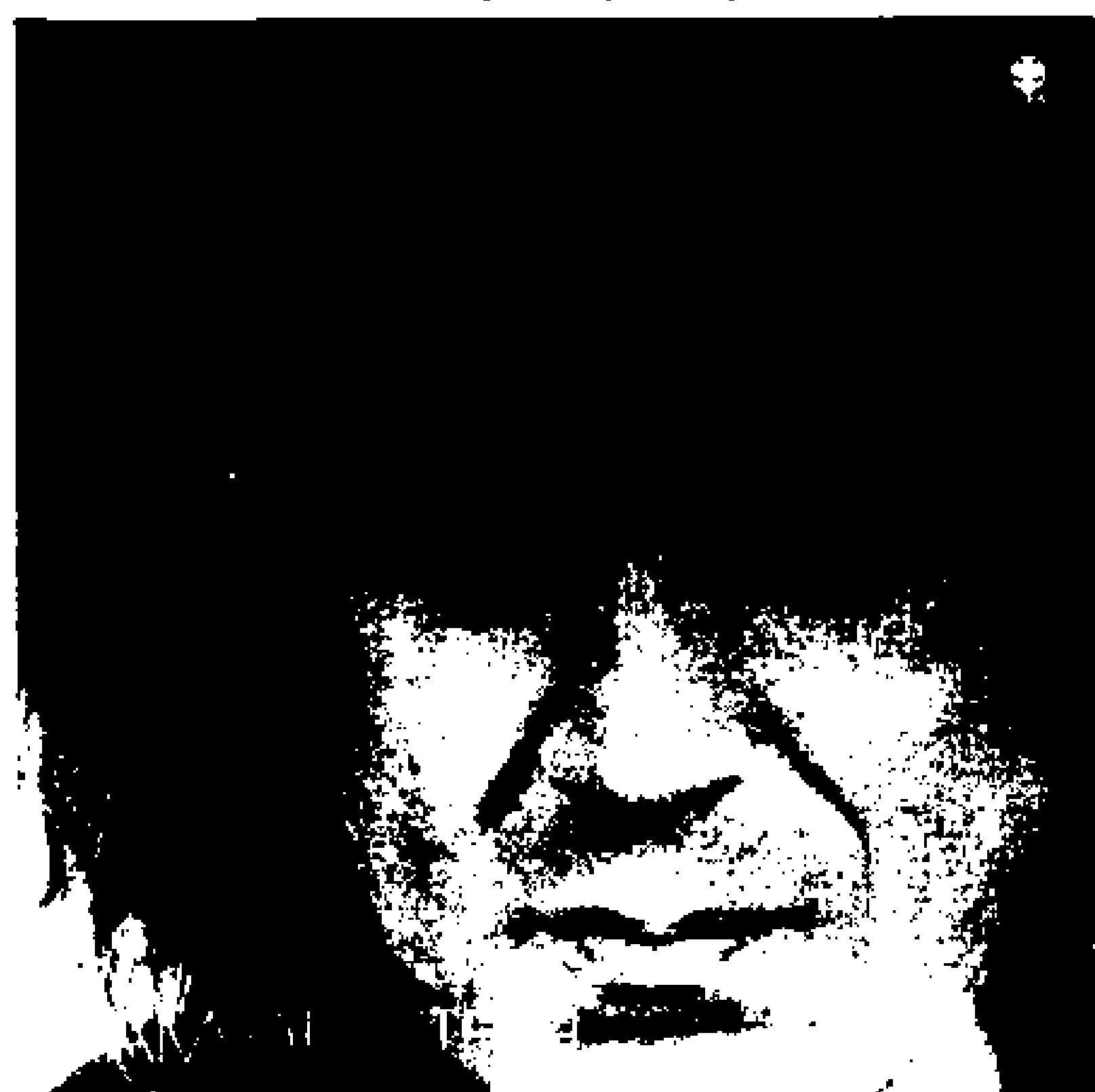
Η πρώτη και καλύτερη

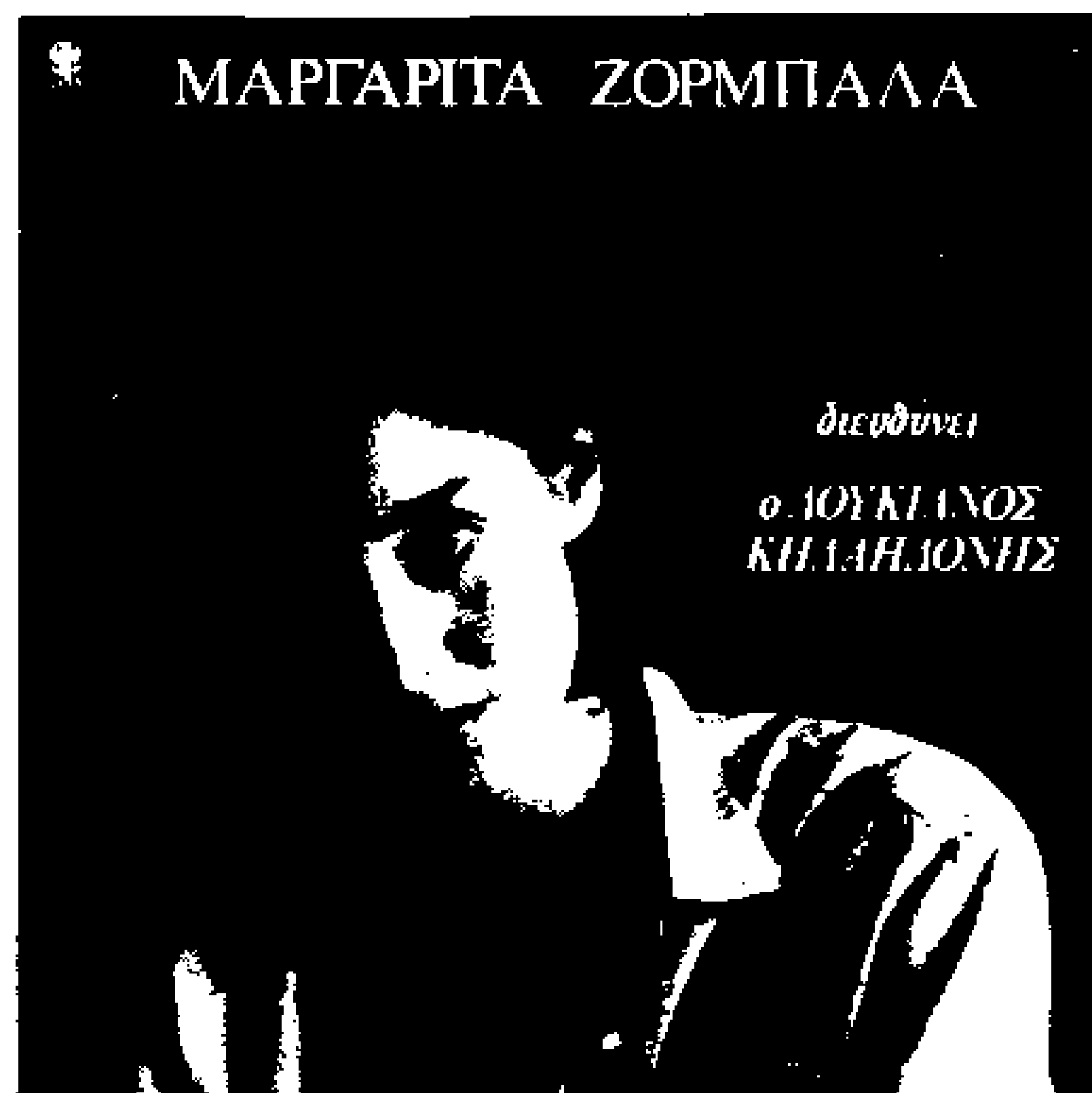
ο ωραιότερος δίσκος της

Λουκιανός Κηλαηδόνης

Μαργαρίτα Ζορμπαλά

Βίκυ Μοσχολιού

Δίσκοι - ΛΥΡΑ - Ταινίες

Ο JOHN HAMMOND «ΖΩΝΤΑΝΑ» ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μια μικρή κουβέντα του Στέλιου Ελληνιάδη
με τον John Hammond

15 χρόνια πριν δεν υπήρχαν δίσκοι για blues ούτε για δείγμα στην ελληνική αγορά. Μόνο κάτι λίγοι «ψιλιασμένοι» είχαν τέτοιους δίσκους στις ιδιωτικές τους συλλογές. Αν θυμάμαι καλά λοιπόν, οι δύο πρώτοι blues δίσκοι που βγήκαν σε ελληνική έκδοση ήταν το *The Best of John Hammond* και το *The Best of Chicago Blues της Vanguard*, που αντιπροσωπευόταν τότε από την ΛΥΡΑ. Πίσω από τις εκδόσεις αυτές αλλά και άλλες πολύ αξιόλογες για εκείνη την εποχή, που οι αγοραστές τους μετριόντουσαν στα δάχτυλα, ήταν ο Τάσος Φαληρέας. Ο Frank Zappa ("live at Fillmore East" που πούλησε τότε 120 αντίτυπα), ο Van Morrison, ο Country Joe και οι Fish κ.ά. κυκλοφόρησαν για τους λίγους πιστούς, σε μια εποχή που υπήρχε ακόμα η δυνατότητα για στοχευμένες εκδόσεις και όχι το σημερινό εκδοτικό χάος, που δεκάδες σαβουροειδή θάβουν ανάμεσά τους τις ελάχιστες σημαντικές εκδόσεις.

Αυτά για την ιστορία.

Έτσι πρωτοάκουσα κι εγώ τον Hammond στη φάση της γνωριμίας μου με το blues. Κι έτσι νοιώθοντας την ύπαρξη μιας στενότερης -από τα παλιά- σχέσης μαζί του πήγα να τον βρω την Κυριακή το μεσημέρι στο φουαγιέ ενός ξενοδοχείου στο Κουκάκι.

Όταν φτάσαμε με το Γρηγόρη το Φαληρέα, που έχοντας εκ των προτέρων συνεννοηθεί μαζί του ηχογράφησε τις συναυλίες για να βγουν κάποιοι δίσκοι σε ανεξάρτητη παραγωγή, η κ. Hammond, ο John και η κόρη τους παρακολουθούσαν προσεκτικά το κυριακάτικο πρόγραμμα με τα δημοτικά στην τηλεόραση.

HAMMOND: Στη Νέα Υόρκη, που μένω, υπάρχουν πολλά ελληνικά νυχτερινά κέντρα. Στα 19 μου πρωτοπήγα σ' αυτά και χωρίς να μπορώ να ισχυριστώ ότι είμαι γνώστης, ξέρω τα διάφορα όργανα και έχω δει και ακούσει αρκετούς έλληνες μουσικούς και χορευτές. Όχι αυτό το είδος όμως, κυρίως χορευτικά και μάλλον τα «ανατολίτικα». Ούτι, κλαρίνο, κιθάρα...

ΝΤΕΦΙ: Το ξέρεις ότι η λαϊκή μας μουσική υπάρχει με τη μορφή αυτού που λέμε «δημοτικά» και με τη μορφή αυτού που λέμε «λαϊκά»; Πρέπει να πάρεις μερικούς δίσκους.

HAMMOND: Πήρα, μου έδωσε ο Γρηγόρης, κι ανυπομονώ να φτάσω σπίτι να τους ακούσω. Χαίρομαι πάρα πολύ που ακούω αυτή τη μουσική απ' την τηλεόρασή σας. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, αντί να προβάλλουν την αντίστοιχη λαϊκή μας μουσική, προ-

βάλλουν αυτό το πράμα που το λένε Nashville-country και είναι της πλάκας, δεν έχει σχέση με την country μουσική, είναι σαβούρα. Είναι πολύ «σικέ», καθόλου φυσικό.

ΝΤΕΦΙ: Ήταν πάντα έτσι;

HAMMOND: Όχι στις δεκαετίες του '50 και του '60, υπήρχαν και προγράμματα με folk, blues και jazz στην τηλεόραση, πολύ περισσότερο δε στο ραδιόφωνο. Τώρα δεν υπάρχει τίποτα. Μόνο εμπορικά πράγματα. Κι αυτό γιατί οι μεγάλες εταιρείες δίσκων και τα τηλεοπτικά δίκτυα ενδιαφέρονται μόνο για ό,τι πουλάει στην πλειονότητα του κόσμου. Δεν τους ενδιαφέρει να παρουσιάσουν οτιδήποτε ξεφεύγει απ' αυτό το πλαίσιο.

Το μόνο εναλλακτικό μέσο είναι «οι σταθμοί PBS (Public Broadcasting Service), που παρουσιάζουν κάποιο καλλιτέχνη του blues ή της jazz, κι αυτό όμως

γίνεται πολύ σπάνια. Στα εμπορικά κανάλια δεν υπάρχει καμμία απολύτως πιθανότητα.

ΝΤΕΦΙ: Γιατί κατά τη γνώμη σου τα πράγματα ήταν διαφορετικά στις δεκαετίες που ανέφερες; Μήπως γιατί όπως λένε οι εταιρείες ενδιαφερόταν γι' αυτά τα είδη της μουσικής περισσότερο ο κόσμος;

HAMMOND: Μπα, και τώρα υπάρχει κόσμος που ενδιαφέρεται. Ο λόγος είναι ότι από τότε μέχρι σήμερα η τηλεόραση και οι εταιρείες δίσκων έγιναν πανίσχυροι παράγοντες που διαμορφώνουν τα γούστα και τα είδη αυτά τα αγνοούν, τα αρνούνται.

ΝΤΕΦΙ: Αν κι αυτά «πουλάνε» γιατί τα αγνοούν;

HAMMOND: Γιατί δεν πουλάνε όσο αυτοί θέλουνε. Αυτοί ενδιαφέρονται για ό,τι είναι πιο εμπορικό.

ΝΤΕΦΙ: Ίσως και γιατί το είδος που πλασάρουν οι εταιρείες να «παράγεται» πιο εύκολα και πιο μαζικά!

HAMMOND: Σίγουρα. Και είναι και πιο ασφαλές. Ότι δεν θα μιλάει για τίποτα που δεν θα τους αρέσει, δεν θα θίγει τίποτα. Αυτό που πουλάνε εταιρείες και τηλεόραση είναι πιο τυποποιημένο. Η μουσική για την οποία μιλάμε — blues, jazz, folk — είναι αγνή, ατόφια...

ΝΤΕΦΙ: Αυτή η κατάσταση υποθέτω ότι δίνει και το στίγμα της δικής σου θέσης στον χώρο της μουσικής...

HAMMOND: Εγώ δουλεύω πολύ, παίζω πολύ, όχι βέβαια στο ίδιο κοινό που καταναλώνει τα pop τραγούδια που προβάλλονται σε πανεθνικό επίπεδο...

ΝΤΕΦΙ: Ναι, δουλεύεις, αλλά δεν προβάλλεσαι καθόλου από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

HAMMOND: Πολύ σπάνια. Καμιά φορά όταν εμφανίζομαι σε κάποια πόλη, ο τοπικός σταθμός με παρουσιάζει, συνήθως ένας σταθμός που ανήκει στο δίκτυο του PBS και εκπέμπει μόνο τοπικά.

ΝΤΕΦΙ: Κι αυτό βέβαια λόγω της επιμονής σου να τραγουδάς blues.

HAMMOND: Είμαι εθελοντής σ' αυτό που κάνω...

ΝΤΕΦΙ: Θα είχες διαφορετική τύχη αν είχες αλλάξει;

HAMMOND: Ίσως, ναι. Είχα ευκαιρίες για να κάνω άλλα πράγματα, για να «ανέβω», αλλά για μένα κάτι τέτοιο είναι υποτιμητικό, να κάνω κάτι μόνο και μόνο για τα λεφτά. 22 χρόνια είμαι στο δρόμο και κάνω αυτό το πράγμα.

ΝΤΕΦΙ: Πρέπει νάσαι απ' τις λίγες εξαιρέσεις στις ΗΠΑ όπου όλοι είναι τόσοι χρηματόπληκτοι.

HAMMOND: Μπα, υπάρχουν αρκετοί καλλιτέχνες που παίζουν από αγάπη για τη μουσική και τους νοιάζει. Βλέπεις, για αυτούς δεν γράφουν τίποτα τα περιοδικά, δεν γράφει το Rolling Stone, τα περιοδικά αυτού του τύπου ασχολούνται με την εμπορική πλευρά της μουσικής.

ΝΤΕΦΙ: Δεν θυσιάζεις αρκετά προσπαθώντας να παραμείνεις «καθαρός»;

HAMMOND: Κατά κάποιο τρόπο ναι. Εγώ πάντως είμαι ευτυχισμένος, νομίζω, έχω μια υπέροχη γυναίκα που μ' αγαπάει και την αγαπάω, τα παιδιά, το σπίτι μας στη Νέα Υόρκη, ταξιδεύουμε και είμαστε αυτή τη στιγμή στην Αθήνα, όπως είμασταν στην Ιταλία, τη Γαλλία, τη Νορβηγία, τη Δανία, σ' όλο τον κόσμο...

Να σου πω, μπορεί να σε γράφουνε στα περιοδικά,

να σε προβάλλουνε απ' την τηλεόραση, τα πάντα, αλλά αυτό που μετράει κατά βάση είναι αυτό που κάνεις όταν είσαι πάνω στο πάλκο, πόσο συγκινείς το ακροατήριό σου, αυτό μετράει κι αν το καταφέρνεις έχει πολύ λίγη σημασία αν σε προβάλλουνε ή όχι.

ΝΤΕΦΙ: Στις ΗΠΑ ταξιδεύεις αρκετά;

HAMMOND: Συνέχεια, και στον Καναδά.

ΝΤΕΦΙ: Πού παίζεις και για ποιούς;

HAMMOND: Κυρίως σε νυχτερινά κέντρα, σε εργάζομενους που βγαίνουν για ν' ακούσουν κάτι καλό, που ξέρουν όταν έρχονται σε μένα ότι θ' ακούσουν blues, country-blues, στο παληό στυλ, χωρίς μελό, κάποτε αστεία κάποτε σοβαρά...

ΝΤΕΦΙ: Το ότι είσαι λευκός παίζει κανένα ρόλο;

HAMMOND: Μπα, αυτό το πρόβλημα ανήκει πια στο παρελθόν. Είμαι απλά ένας καλλιτέχνης του blues που συμβαίνει να είναι λευκός. Με τόσα χρόνια δουλειάς το ζήτημα είναι πια υπεράνω χρωμάτων. Έχω δουλέψει μ' όλους τους μεγάλους του blues και είμαι αποδεκτός γι' αυτό που είμαι.

ΝΤΕΦΙ: Οι μαύροι μουσικοί που ήρθαν εδώ κατά καιρούς μου έλεγαν ότι υπάρχει μεγάλη διάκριση σε βάρος των καλλιτεχνών του blues και της jazz. Ο Elvin Jones, η Koko Taylor και άλλοι μου μίλησαν για τις μεγάλες δυσκολίες που συναντούν στις ΗΠΑ...

HAMMOND: Η Koko Taylor γυρίζει όλο τον κόσμο. Δουλεύει πολύ. Λίγο-πολύ όλοι δουλεύουν. Πρόβλημα υπάρχει μόνο με τις εταιρείες δίσκων. Είναι πάρα πολύ δύσκολο για ένα καλλιτέχνη του blues να κάνει δίσκο. Πάντα ήταν έτσι. Καθόλου ραδιόφωνο, καθόλου τηλεόραση και καθόλου δίσκοι. Blues δίσκοι βγαίνουν μόνο από μικρές εταιρείες. Η Koko βγάζει δίσκους στην Alligator.

Το blues έχει να κάνει με τα θεμελιώδη συναισθήματα των ανθρώπων, είναι αγνό και δεν «ελέγχεται». Είναι «φυσική» μουσική και πραγματικά αμερικάνικη από καταβολής, προέρχεται από πρόσμιξη διαφόρων πολιτισμών που έσμιξαν σ' ένα μέρος και εκεί πρόκυψε το blues και η jazz και το gospel κι αργότερα το Rhythm'n blues και το rock'n roll. Γι' αυτό το λόγο σε πολλούς είναι ενοχλητικό, γιατί δε γουστάρουν την αλήθεια, δεν γουστάρουν να βλέπουν τα πράγματα στην αληθινή τους μορφή, προτιμούν τις αλλοιωμένες εικόνες του πραγματικού.

Αλλά η μουσική από μόνη της είναι δυνατή και συνεχίζει να ζει παρ' όλες τις δυσκολίες. Είναι πάντως κρίμα που δεν παίζεται πια το blues από το ραδιόφωνο, ούτε καν στα FM, που έγιναν εμπορικά και φρικαλέα. Τα λεφτά αλλάζουν τους ανθρώπους, τη νοοτροπία τους και τις αντιλήψεις τους, αν απειλείσαι λοιπόν απ' αυτό το φυσικό συναισθημά τότε δεν μπερδεύεσαι με το blues. Οι άνθρωποι της τηλεόρασης θέλουν πράγματα που μπορούν να τα ελέγχουν και να τα κατευθύνουν, να μπορούν να πουν «αυτό μην το κάνεις» ή «κάν' το έτσι».

ΝΤΕΦΙ: Πώς έχει επηρεαστεί το blues από την γενικότερη κατάσταση;

HAMMOND: Ανέκαθεν το blues παιζόταν από μαύρους και λευκούς. Το γεγονός όμως ότι στην Αμερική δημιουργήθηκαν στεγανά μεταξύ των διαφόρων κοινοτήτων, αλλού οι λευκοί, αλλού οι μαύροι, αλλού οι ισπανόφωνοι κλπ. επίδρασε αρνητικά.

Εμπόδισε τη συνεύρεση, κάτι που έγινε πλατειά στη δεκαετία του '60, όταν σμίξανε όλοι και τότε οι τηλεόραση, ο τύπος δεν μπορούσαν ν' αγνοήσουν αυτό που γινόταν. Ήταν θαυμάσιο.

Κατόπι οι εταιρείες δίσκων έγιναν τόσο ισχυρές που μπορούσαν να κατευθύνουν το ραδιόφωνο, ν' αποφασίζουν αυτές για το τι θα παίζεται, στην πραγματικότητα αγόρασαν τους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Για παράδειγμα, όταν η Motown έγινε μια μεγάλη αυτοκρατορία «έκοψε» από τους μαύρους σταθμούς το blues και τη jazz και πέρασε τις Supremes, το Marvin Gaye και τους άλλους καλλιτέχνες της. Απόκλεισε όλα τ' άλλα.

Το ίδιο έγινε και με τους σταθμούς FM, που σιγά-σιγά οι εταιρείες επιβάλανε το rock'n roll και αποκλείσανε το blues, τη jazz και τη folk μουσική. Έτσι δημιουργήθηκε το περίφημο TOP-40 ή και TOP-20, δηλαδή ο κάθε σταθμός να παίζει όλη μέρα μόνο 40 ή 20 τραγούδια. Συνέχεια τα ίδια! Είναι θέμα marketing. Περνάει μόνο ότι είναι της μόδας, ας πούμε για το καλοκαίρι ή την άνοιξη. Πόσα συγκροτήματα προβλήθηκαν για ένα ή δύο επιτυχίες και μετά καταργήθηκαν!

Το πράγμα έφτασε στο σημείο, ένα συγκρότημα που δεν έκανε δίσκο να μη μπορεί να βρει δουλειά πουθενά! Αυτό άλλαξε τις αντιλήψεις των ανθρώπων. Να μη μπορείς να δουλέψεις αν δεν έχεις δίσκο! Για σκέψου. Εγώ πιστεύω ότι όταν είσαι γνήσιος, μπορείς να δουλέψεις και χωρίς δίσκο. Εντάξει, είναι ωραίο να ηχογραφείς τη δουλειά σου, αλλά δεν είναι και τόσο καθοριστικό. Όταν οι εταιρείες γίνουν τόσο δυνατές που να μπορούν να κατευθύνουν το ραδιόφωνο και την τηλεόραση τότε θέλει προσοχή. Είναι πολύ επικίνδυνο πράγμα.

ΝΤΕΦΙ: Κι εδώ εξαμερικανιζόμαστε (και μερικοί το προσπαθούν πολύ), όσο περνάν τα χρόνια, αλλά

δεν τους είναι τόσο εύκολο. Η τηλεόραση και το ραδιόφωνο είναι κρατικά και τουλάχιστον δεν μπορούν να εξαγοραστούν άμεσα από τις εταιρείες. Υπάρχουν βέβαια άλλα προβλήματα. Προς το παρόν πιστεύω ότι η κατάσταση στην Ελλάδα είναι πολύ καλλίτερη απ' ότι στην Αμερική. Και δημοτικά ακούμε και ρεμπέτικα και blues κι απ' όλα. Χωρίς βέβαια να ξεχνάμε τι τράβηξε και τραβάει ακόμα το λαϊκό τραγούδι.

HAMMOND: Είστε πάρα πολύ τυχεροί. Ευτυχώς στις ΗΠΑ υπάρχουν μικρά κέντρα σ' όλες τις πόλεις, όπου μπορεί να τραγουδήσει κανείς. Εγώ πηγαίνω παντού, απ' τη Νέα Υόρκη σε κάποια απομονωμένη μικρή πόλη στη Μοντάνα. Πέρσι κάναμε πάνω από 40 χιλιάδες μίλια με το φορτηγάκι μας. Κι έρχονται να μ' ακούσουν άνθρωποι που δεν τους κάνει το ραδιόφωνο.

Δεν κερδίζω μεγάλα ποσά, αλλά σαν σύνολο αρκετά για να πληρώνουμε τους λογαριασμούς μας και να ζούμε καλά. Τα παιδιά πάνε σχολείο, είμαστε ευτυχισμένοι...

ΝΤΕΦΙ: Ηχογραφείς καθόλου;

HAMMOND: Ναι, με μια μικρή εταιρία, τη Rounder Records. Στην αρχή νόμισα ότι θα ήταν η εναλλακτική λύση σαν εταιρεία. Ηχογραφούν blues, bluegrass κ.ά., αλλά έπεσε κι αυτή στα δίχτυα του χοντρού χρήματος. Υπογράψανε κάποιον George Thorogood, που πούλησε εκατοντάδες χιλιάδες δίσκους και ξαφνικά άρχισαν κι αυτοί τα κόλπα, έμπλεξαν με το μεγαλο-εμπόριο. Δεν πρόκειται να ξαναγράψω για αυτούς. Θέλω να βγάλω ένα δίσκο και ελπίζω ότι θα βγει κάτι καλό από τις ηχογραφήσεις των συναυλιών, που έκανε ο Γρηγόρης.

ΝΤΕΦΙ: Οι δυσκολίες πώς επιδράσανε πάνω σου;

HAMMOND: Στην αρχή ένοιωθα πολύ άσχημα, που δεν έπαιζαν τα τραγούδια μου στο ραδιόφωνο και

μου στερούσαν τη δυνατότητα ν' απευθυνθώ σ' ένα πιο πλατύ κοινό.

Αργότερα κατάλαβα ότι αυτό που είχε σημασία ήταν να έρχομαι σ' επαφή με το κοινό ζωντανά, μέσα από τα μικρά μαγαζιά, τις συναυλίες, τα διάφορα φεστιβάλ, να δουλεύω εντατικά, να βελτιώνω τη μουσική μου... Μεγαλώνοντας αντιλαμβάνεσαι ποιά είναι τα βασικά πράγματα που έχουν σημασία στη ζωή. Η οικογένεια, η δουλειά σου, αυτό που προσφέρεις στους άλλους... Αισθάνομαι πολύ ασφαλής ξέροντας ότι παίζω μουσική που είναι αληθινή και σπουδαία, που προέρχεται από μια κλασική παράδοση βαθιών και ουσιαστικών συναισθημάτων. Είναι καλή ζωή.

ΝΤΕΦΙ: Υπάρχουν βέβαια άλλοι καλλιτέχνες του blues που δεν κατάφεραν να τη βγάλουν...

HAMMOND: Ναι, υπάρχουν καλλιτέχνες που δεν επιμείνανε σ' αυτό που κάνανε, που η επιτυχία δεν ήρθε γρήγορα και τα παρατήσανε. Ίσως αυτοί δεν έκαναν γι' αυτό το πράγμα. Αυτό μπορεί να φαίνεται κυνικό, αλλά πιστεύω ότι ο αληθινός καλλιτέχνης μπορεί να παίζει για χρόνια και χρόνια, ίσως χωρίς μεγάλη αναγνώριση ή επιτυχία, επιμένοντας σ' αυτό που κάνει γιατί το αγαπάει.

Ακόμα πιστεύω ότι όποιος είναι καλός κι έχει κάτι να πει θα βρει ανταπόκριση και θα τον ζητάνε, αλλά πρέπει να τα δώσεις όλα και να δοκιμάσεις πολλές

φορές. Εγώ προσπάθησα πολύ, παίζοντας εδώ κι εκεί χωρίς επιτυχία...

(παρεμβαίνει η γυναίκα του)

Η επιτυχία στην Ελλάδα τον έχει επηρεάσει πολύ θετικά, δεν είναι πάντα ο John τόσο αισιόδοξος!

Κύτταξε, δεν σταμάτησα να παίζω ακόμα κι όταν τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα για μένα. Γι' αυτό λέω ότι ο καλλιτέχνης που δεν το βάζει κάτω, βγαίνει πιο δυνατός. Πρέπει να επιμείνεις, δεν μπορείς να περιμένεις την επιτυχία απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Μερικοί άνθρωποι είναι τυχεροί και τους έρχεται γρήγορα, οι περισσότεροι όμως πρέπει να προσπαθήσουν πολύ και να συνεχίσουν να προσπαθούν. Το πιο ζορικό είναι ίσως το να γνωρίσεις την επιτυχία αμέσως και στη συνέχεια τα πράγματα να μην πάνε πολύ καλά. Όταν έχεις γευθεί την επιτυχία και νοιώσεις κάποια στιγμή ότι αυτό ήταν και πέρασε...

ΝΤΕΦΙ: Σύμφωνα, αλλά δεν υπάρχουν και οι καλλιτέχνες με ταλέντο που κάποια στιγμή η απογοήτευση τους τσάκισε; Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν άλλου είδους ευαισθησίες και καταστρέφονται.

HAMMOND: Στις ΗΠΑ είναι τόσο εύκολο να πέσεις στα ναρκωτικά, γιατί είναι πολύ εύκολο να τα βρεις. Κι έτσι είναι πολύ εύκολο να σκοτώσεις τον εαυτό σου. Τρομερό πρόβλημα. Αλλά έτσι είναι η ζωή στην Αμερική. ■

ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕΙ Η ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΝΑ ΠΛΟΥΤΙΣΕΙ Η ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Φίλοι αναγνώστες,

στην προσπάθειά μας να φέρουμε στο φως τον πλούτο και την ομορφιά της λαϊκής και δημοτικής μας μουσικής (σύγχρονης και παραδοσιακής) χρειαζόμαστε στοιχεία, πληροφορίες, υλικά. Με λίγα λόγια δίσκους, φωτογραφίες, άρθρα, βιβλία κι ο,τιδήποτε έχει ή μπορεί να έχει σχέση με το θέμα αυτό. Ακόμα υποδείξεις και σχόλια.

Γι' αυτό το λόγο το ΝΤΕΦΙ ζητάει απ' όλους τους αναγνώστες του να συμβάλλουν σ' αυτή την προσπάθεια. Ενδεικτικά αναφέρουμε τι θα μας ήταν χρήσιμο:

- Βιβλία —παλαιά και νέα— για την ελληνική μουσική (θεωρητικά, συλλογές τραγουδιών, γύρω από όργανα κ.ά.)

- Δίσκοι 78, 33 και 45 στροφών, που παραμένουν σε κάποιο μπαούλο ή σε κάποιο ράφι αναξιποίητοι.

- Άρθρα τοπικών εφημερίδων για λαϊκούς και δημοτικούς τραγουδιστές, συνθέτες, οργανοπαίχτες κλπ.

- Πληροφορίες για τραγουδιστές, οργανοπαίχτες και οργανοποιούς (ρωτήστε και τους παπούδες

σας) που ζουν στην πόλη και το χωριό σας ή παίζουν και τραγουδούν στα κέντρα, στους γάμους και στα πανηγύρια της περιοχής σας.

- Φωτογραφίες από κάποιο συρτάρι, απ' τον τοπικό τύπο, από τοπικό φωτογραφείο κλπ.

- Ενημέρωση για τα πανηγύρια της περιοχής σας (πότε και πού γίνονται, με ποιο τρόπο κλπ.).

- Επαφή με τοπικούς πολιτιστικούς σύλλογους.

Αν διαθέτετε κάτι που είναι χρήσιμο, και ο,τιδήποτε που υπάρχει είναι χρήσιμο έστω κι αν εσείς νομίζετε ότι δεν είναι σπουδαίο, θα θέλαμε να μας το στείλετε ή αν για οποιοδήποτε λόγο αυτό δεν είναι δυνατό σας παρακαλούμε τουλάχιστον να έρθετε σ' επαφή με το ΝΤΕΦΙ για να μας γνωστοποιήσετε την ύπαρξή του, για να μας υποδείξετε κάποια πηγή ή για να συνεννοηθούμε με ποιο τρόπο μπορούμε να αξιοποιήσουμε κάποιο υλικό ή κάποια πληροφορία, που έχετε εσείς ή κάποιος άλλος.

Αυτό μπορεί να γίνει μ' ένα τηλεφώνημα (που μέσω τηλεφωνήτριας μπορείτε και να ζητήσετε να χρεωθεί σ' εμάς) ή μ' ένα γράμμα ή ένα ταχυδρομικό δέμα.

Αν υπάρχει θέμα δαπάνης π.χ. για την αγορά ενός δίσκου ή ενός βιβλίου τηλεφωνείτε ή γράψτε μας για να σας πούμε εάν το έχουμε ανάγκη και για να καλύψουμε τα σχετικά έξοδα.

Η προσπάθειά μας εξαρτάται σ' ένα μεγάλο βαθμό από τη δική σας συμμετοχή.

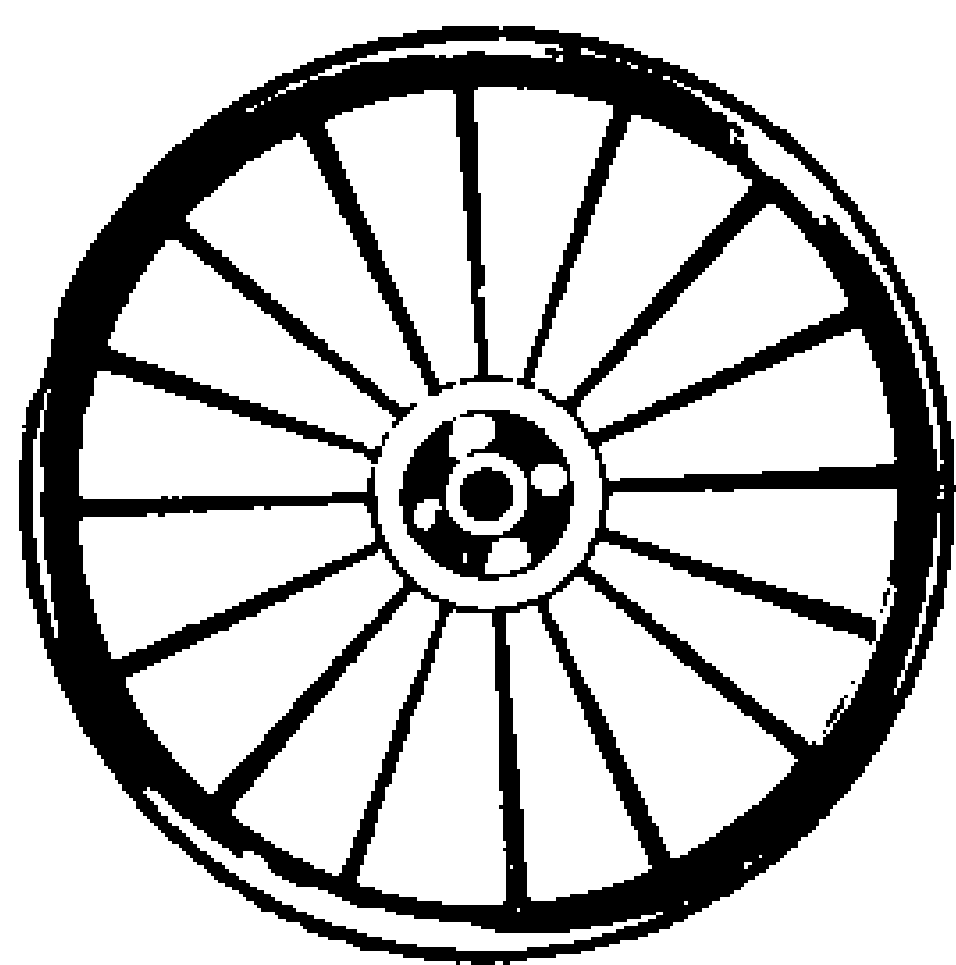
Ζητήστε μας στα τηλέφωνα ή γράψτε μας στις διευθύνσεις:

Στέλιος Ελληνιάδης 8643.852, 3246.728, Σταδίου 51, Αθήνα, ή

Γιάννης Διαμαντόπουλος 8328.211 Εθνάρχου Μακαρίου 30, Λυκόβρυση Αττικής.

FAIR

Bar

Ζωντανή Μουσική
με πιάνο

Κάθε βράδυ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ & ΔΕΡΒΕΝΙΩΝ 60
ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΤΗΛ. 360.2796

ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΣΤΕΚΙ

“Μποχωρι,,
Ρεμπέτικα

Με πολύ μεράκι το ρεμπέτικο συγκρότημα
μας παρουσιάζει μια ωραιότατη επιλογή
από τα καλύτερα ρεμπέτικα τραγούδια.

Σε μια ατμόσφαιρα ζεστή, φιλική και κεφάτη

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ — ΔΙΔΟΤΟΥ 33

ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ
ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ

ο καινούργιος
δίσκος τους

ΦΑΤΜΕ
ΨΕΜΜΑΤΑ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΝΤΕΦΙ '83

ΘΕΑΤΡΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ
10-11, 13-14 και 19-20 Ιούνη

6 ΜΕΡΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

ΧΑΡΙΣ
10-11 ΑΛΕΞΙΟΥ

ΜΑΝΩΛΗΣ
19-20 ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

*και άλλα σημαντικά ονόματα
του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ
και εκπλήξεις...*

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ
ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ!

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ:
ΤΗΛ. 8643.852, 3630.868

Αθήνα η πρωτεύουσα του κόσμου